

Homes i motos

"Només una vegada he cavalcats en Harley Davidson, un matí pels carrers de València sobre una màquina enorme i antiga amb matrícula de Kinshasa, i no oblidaré mai com mirava la gent, com sentia clavats en cada semàfor els ulls dels simples mortals."

Com que els diaris i les televisions han tocat l'esdeveniment només de passada, com una curiositat local o no l'han tocat en absolut, potser molts de vostès no saben que al Grau de Castelló s'han reunit els dies passats quatre mil motos Harley Davidson. El Pinar de Castelló, que fa vuitanta anys era encara una curiosa albufera amb arbres, és ara mig camp de golf i mig parc públic, i quatre mil Harleys sota els pins són moltes Harleys. Cada any al principi de setembre se'n reuneixen ací alguns centenars, potser un miler i més, i ja fan un espectacle tan digne de visitar com si es juntaren, posem per cas, mil gegants de festa major, mil barítons d'òpera, mil cotxes dels anys vint o mil cavallers amb armadura completa: una cosa única i difícil de comparar. Però enguany venien de tot Europa, en congrés rodant continental, i n'eren quatre mil, cosa que supera les possibilitats de la fantasia passiva. De manera que el dia de la gran desfilada no em vaig voler privar de veure'ls passar de prop.

Venien per la vora de la mar, en batallons de tres-centes o quatre-centes màquines, i els vàiem acostar-se en la llum del matí com una força de la naturalesa, com una extensa migració d'animals africans, com un galop tranquil de grans ramats de búfals. Abans d'arribar, ja vibrava l'aire i semblava que havia de tremolar el paviment, venia una remor profunda, un bramul poderós, una sensació d'enormes forces contingudes. Mil o tres mil o quatre mil Harleys en marxa per un camí vora la mar són moltes Harleys, moltíssimes, i no són una simple desfilada de motos, com se'n fan de cotxes antics o de qualsevol altra cosa, són el poder de la màquina, són una al·legoria del segle vint tot sencer, són el pas de la tribu dels nòmades, són un torbament no gens fàcil d'explicar. Sempre he tingut una fascinació —una fascinació distant— per les motos poderoses, però les modernes, les ràpides i esveltes motos de carretera tripulades per figuretes de colorins, em deixen absolutament fred. Em passa com amb els cavalls: no em fascinen els exemplars d'hipòdrom, ni els anglesos o els andalusos: els que m'atrauen són els antics rossins d'anques enormes, els perxerons que portaven de Normandia i eren la màxima encarnació del poder animal que jo podia contemplar de menut a l'Horta. Amb les Harleys em deu passar una cosa semblant: una atracció segurament atàvica per la força segura, controlable i lenta. O la mateixa fascinació que fa tres quarts

de segle sentien els futuristes pel poder de les màquines en la seua expressió més elemental: un gran motor, un avió primitiu, una locomotora de vapor.

Ja sé que en el turisme i en les màquines grosses hi ha un punt de vulgaritat (ho recorda Tabucchi "coversant" amb Pessoa en un petit llibre deliciós, *Rèquiem*), i que els genets de les Harley Davidson no són precisament un model de subtileza intel·lectual, però això mateix augmenta la fascinació. Els homes de les Harleys són tan bàsics i tan particulars com les motos que tripulen, són una espècie sovint panxuda i barbuda, però també sovint amb ulleretes redones i aire de professor de física, n'hi ha que van coberts de cuir negre i de metalls, n'hi ha amb barret de *cow-boy*, amb mocador de pirata, amb el crani pelat, amb melena ondulada, amb qualsevol cosa que indique que cada individu és sobretot tan únic com la pròpia moto. Formen, quan els veus passar tots junts, la més fantàstica tribu del món occidental, bàrbars innocents, una estranya fraternitat gregària d'individualistes irreductibles a la uniformitat. Les dones que els acompanyen —i que, per l'evolució que he comprovat, cada vegada en són més les dones que tripulen Harleys pròpies— són igualment imprevisibles i poderoses: simples rosetes de companyia, walkíries de cos insultant, dames perfectament maquillades, n'hi ha de tot. Són una humanitat asseguda en una moto com qui s'asseu en una butaca amb rodes, cavalquen pacíficament, controlen un poder que batega més sota el cul que entre les cames. I quan, em passaven per davant amb aquella remor profunda i trepidant que inunda tots els sentits, em provocaren una enveja inconfessable. Només una vegada he cavalcats en Harley Davidson, un matí pels carrers de València sobre una màquina enorme i antiga amb matrícula de Kinshasa, i no oblidaré mai com mirava la gent, com sentia clavats en cada semàfor els ulls dels simples mortals.

Joan F. Mira